

Rättsfallssamlingen

Mål C-230/15

Brite Strike Technologies Inc.
mot
Brite Strike Technologies SA

(begäran om förhandsavgörande från Rechtbank Den Haag)

”Begäran om förhandsavgörande — Civilrättsligt samarbete — Förordning (EG) nr 44/2001 — Artikel 22.4 — Domstols behörighet i immaterialrättsliga mål — Artikel 71 — Konventioner som medlemsstaterna har tillträtt på särskilda områden — Beneluxkonventionen om immateriella rättigheter — Domstols behörighet i tvister avseende Beneluxvarumärken och Beneluxmönster — Artikel 350 FEUF”

Sammanfattning – Domstolens dom (andra avdelningen) av den 14 juli 2016

1. *Civilrättsligt samarbete — Domstols behörighet och verkställighet av domar på privaträttens område — Förordning nr 44/2001 — Artikel 71 — Tillämpningsområde — Förhållandet till konventioner på särskilda områden — Konventioner som har ingåtts av vissa medlemsstater — Omfattas — Tredjeländers skyldighet att delta — Föreligger inte*

(Rådets förordning nr 44/2001, artiklarna 69 och 71.2 a)

2. *Civilrättsligt samarbete — Domstols behörighet och verkställighet av domar på privaträttens område — Förordning nr 44/2001 — Förhållandet till konventioner på särskilda områden — Medlemsstaternas ingående av nya konventioner eller antagande av ändringar av gällande konventioner som medför regler som har företräde framför reglerna i förordningen — Otillåtet*

(Rådets förordning nr 44/2001, artikel 71; konventionen av den 27 september 1968, artikel 57)

3. *Civilrättsligt samarbete — Domstols behörighet och verkställighet av domar på privaträttens område — Förordning nr 44/2001 — Förhållandet till konventioner på särskilda områden — Beneluxkonventionen om immateriella rättigheter — Förordningen är inte tillämplig — Villkor — Regional union som har kommit längre med genomförandet av den inre marknaden och kravet på att avvikelser är nödvändiga för att Beneluxsystemet ska kunna fungera smidigt — Respekt för principerna om rättssäkerhet och god rättskipning*

(Artikel 350 FEUF; Europaparlamentets och rådets förordning nr 1215/2012, artikel 24.4; rådets förordning nr 44/2001, skälen 11 och 12 samt artiklarna 22.4 och 71)

1. Trots användningen av formuleringen ”konventioner som medlemsstaterna har tillträtt”, som antyder att det endast är konventioner som hade tillträtts av samtliga medlemsstater som omfattas av artikel 71 i förordning nr 44/2001 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, framgår det av artikel 71.2 a att även sådana konventioner som endast har tillträtts av vissa medlemsstater avses. En läsning av artikel 69 jämförd med artikel 71 i förordning

nr 44/2001 visar dessutom att den sistnämnda bestämmelsen inte ska tolkas som att den är tillämplig på konventioner som tillträtts av flera medlemsstater endast under förutsättning att även ett eller flera tredjeländer är parter i dessa.

(se punkterna 49 och 50)

2. Visserligen reglerades förhållandet mellan de regler om domstols behörighet som uppställs i förordning nr 44/2001 och dem som återfinns i vissa konventioner som ingåtts mellan medlemsstater i artikel 71 i förordning nr 44/2001 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, till förmån för dessa konventioner. Denna bestämmelse gav däremot inte medlemsstaterna möjlighet att införa regler som har företräde framför reglerna i förordningen genom att tillträda nya konventioner eller göra ändringar i redan befintliga konventioner.

Den begränsning av tillämpningsområdet för artikel 71 i förordning nr 44/2001, i förhållande till artikel 57 i Brysselkonventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område som den ersätter, återspeglar nämligen den fasta rättspraxis, enligt vilken medlemsstaterna, allteftersom gemensamma regler införs, inte längre har rätt att tillträda internationella avtal som påverkar dessa regler. Denna begränsning gäller även medlemsstaternas möjlighet att ingå avtal sinsemellan.

(se punkterna 51–54)

3. Artikel 71 i förordning nr 44/2001 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område ska, mot bakgrund av artikel 350 FEUF, tolkas så, att den inte utgör hinder mot att den regel om domstols behörighet i mål om Beneluxvarumärken eller Beneluxmönster som uppställs i artikel 4.6 i Beneluxkonventionen om immateriella rättigheter (varumärken och mönster) tillämpas i sådana mål.

Artikel 350 FEUF innebär härvidlag att Konungariket Belgien, Storhertigdömet Luxemburg och Konungariket Nederländerna har rätt att, med avvikelse från unionsbestämmelserna, behålla de regler som är tillämpliga inom ramen för deras regionala union, förutsatt dels att denna union har kommit längre med genomförandet av den inre marknaden, dels att en sådan avvikelse är berättigad på grund av att den är nödvändig för att Beneluxsystemet ska kunna fungera smidigt.

Vad gäller det första av dessa krav konstaterar domstolen att inom Benelux har de tre berörda medlemsstaternas varumärken och mönster ersatts av rättigheter med enhetlig verkan. Samtidigt som detta system – vilket existerar parallellt med systemet med unionsrättigheter med enhetlig verkan – ingår i den partiella harmonisering som har genomförts genom direktiv 2008/95, om tillnärmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar, och direktiv 98/71, om mönsterskydd, ligger systemet steget före i utvecklingen. Beneluxvarumärkena och Beneluxmönstren är nämligen underkastade ett fullständigt enhetligt regelverk, vilket omfattar gemensamma institutionella och processuella bestämmelser. Artikel 4.6 i Beneluxkonventionen om immateriella rättigheter utgör en av dessa processuella bestämmelser.

Vad gäller det andra kravet är Beneluxvarumärkena och Beneluxmönstren underkastade ett väl utvecklat system i de tre berörda medlemsstaterna. Med beaktande av denna omständighet, samt med hänsyn till dels den domstolsorganisation som Beneluxländerna har byggt upp, baserad på ett decentraliserat system med möjlighet att begära förhandsavgöranden från Beneluxdomstolen, dels den regionala unionens flerspråkighet, gör domstolen följande bedömning: Den regel som har kodifierats genom artikel 4.6 i Beneluxkonventionen om immateriella rättigheter – och som bygger framför allt på svarandens hemvist och sålunda säkerställer att talan i mål på dessa områden kan väckas vid en domstol i någon av dessa tre medlemsstater, i stället för att dessa mål (med stöd av artikel 22.4 i förordning nr 44/2001 och därefter artikel 24.4 i förordning nr 1215/2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område) koncentreras till de

nederländska domstolarna på den plats till vilken depositionerna och registreringarna har centraliserats och där registret förs – kan kvalificeras som nödvändig för att systemet med Beneluxvarumärken och Beneluxmönster ska kunna fungera smidigt.

En sådan bestämmelse som artikel 4.6 i Beneluxkonventionen om immateriella rättigheter, som bygger på den allmänna principen om behörighet för domstolen där svaranden har hemvist, vilken kompletteras av andra forum med en nära anknytning till saken i målet, är förenlig med de principer som ligger bakom det rättsliga samarbetet inom unionen på privaträttens område (såsom principerna om rättssäkerhet för enskilda och god rättskipning), som det vad gäller domstols behörighet hänvisas till i skälen 11 och 12 i förordning nr 44/2001.

(se punkterna 57, 59, 60 och 63–66 samt domslutet)